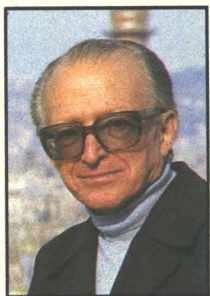

EL DAVANTAL DE

E

Sagnar-se amb salut

El Comitè Internacional integrat per alts responsables dels JJOO 1992, en la seva visita d'inspecció a Barcelona, ha expressat la seva inquietud per diverses qüestions relacionades amb el magne esdeveniment. No han vist clar, per exemple, com es resoldrà el problema d'allotjar amb decòrum els 15.000 corresponents i representants dels mitjans de comunicació de tot el món que ens visitaran. O si d'aquí a 1992 ja s'haurà pogut solucionar el caos circulatori que va afeixugant, cada vegada més, la nostra ciutat. O bé si les obres de la Vila Olímpica estaran enllestides a temps i amb eficàcia. O bé... En fi, uns quants detalls més d'importància diversa.

En les fotografies de premsa i en les imatges de televisió, les autoritats olímpiques van mostrar, en algunes ocasions, senyals de preocupació. Si veiessin com estem molts de nosaltres! Ja sé que les nostres preocupacions no tenen transcendència olímpica, però cadascú se sap les seves coses. Els ciutadans corrents tenim els nostres drets, i un d'ells és el d'amoïnar-nos sense haver de demanar permís a ningú. Però la veritat és que ens ajuden a no estar tranquils: a la pàgina 16 de l'AVUI del dia 28 del proppassat mes de novembre, un títol amb lletra grossa ens informava que a Barcelona la vida és més cara que a Nova York, que ja és dir. La notícia es completa referint-se a una impressió que es va generalitzant, en el sentit que els Jocs Olímpics agreujaran encara més aquesta situació, fins al punt que Barcelona es podria

convertir en la ciutat més cara d'Europa. Si això arriba a produir-se, és pràcticament segur que la collita de medalles ens resultarà tan minsa que no ens deixarà ni el consol de dir que una cosa va per l'altra.

Queda l'esperança que ja que cal emprendre grans obres, ens en restin unes quantes de perdurables, per a major honra i glòria de Barcelona. Hi ha el precedent d'altres convocatòries internacionals, com les exposicions de 1888 i 1929, que ens van donar l'oportunitat de progressos notables. Això, repetit, pot donar entrada a l'esperança, però sense oblidar —em sembla una condició prèvia indispensable— que som una mica proclius a l'escenografia de circumstàncies, de complir i prou. Em refereixo a l'entronització del cartó pedra, del guix i de l'escaiola, dels conglomerats d'encenalls i de suro... Vull dir que no ens passi com a l'emperadriu Caterina II de Rússia, que es deixava enganyar pels seus favorits i els seus amants, que maquiellaven cuita-corrents els pobles per on havia de passar la sobirana, a favor del cop d'efecte fugaç.

Després, quan la comitiva imperial ja se n'havia anat, els pobles no tan sols quedaven com abans, sinó una mica pitjor, perquè els treballs i les despeses anaven a càrrec dels súbdits.

M'adono que tot això són ganes d'anticipar-se als fets i que potser no s'hi val. Tant de bo que les coses vagin bé i ben a dretes, d'acord amb els desigs i les il·lusions generals. De tota manera, i tenint en compte que veus responsables reclamen a la ciutadania que exerceixi el dret de crítica, em permetria de demanar que, durant els Jocs, les autoritats s'abstinguin rigorosament de fer esventrar carrers, aquest tic municipal tan arrelat que ens fa ensenyar les vergonyes del subsòl en èpoques de rebre visites de compromís. Tenim prop de quatre anys de coll per a evitar les presses de darrera hora.

P E R E C A L D E R S